

офицерче“. Вуйчо ми (офицеръ) поиска да се фотографираме всички наедно. Макаръ много да обичахъ баба си, азъ намирахъ, че е неумѣстно, една стара жена „да се курдисва между двама военни“. И тъй упорито искахъ да наложя своето искане, щото дори при самото фотографиране бѣхъ сърдитъ, непримиримъ и едвамъ не ядохъ бой, който тоя пжтъ щѣше да бжде съвсемъ заслуженъ“.

Но покрай лудориитѣ си палавия юноша ималъ и голѣмо желание да чете книги. Още ученикъ въ прогимназията, той се увличалъ въ разказитѣ на Любенъ Каравеловъ, четѣлъ пѣснитѣ на Хр. Ботевъ, стихотворенията на Ив. Вазовъ, Запискитѣ по българскитѣ възстания отъ Захария Стояновъ и нѣкои преводни повести и романи. Още въ ония години той почналъ да чете руски книги и да пѣе руски пѣсни. Особно много се увличалъ той въ разказитѣ на своята баба, която умѣяла необикновено хубаво да разправя народни приказки, и онова, което е чула и видѣла. Хубавиятъ простонароденъ езикъ поетътъ изучилъ въ детски години отъ нея. Тя му била първия учителъ на живъ, живописенъ български езикъ.

Последнитѣ класове отъ гимназията Кирилъ Христовъ следвалъ въ София, но преди да довърши, той получилъ стипендия за морското училище въ Триестъ, отъ дето се завърналъ следъ една година по болестъ. Въ София издържалъ зрѣлостенъ изпитъ за гимназия и заминалъ да следва по правото въ Брюкселъ, а следъ известно време отишълъ въ Лайпцигъ, дето се сближава съ Пенчо Славейковъ. Правото завършилъ въ София. Малко време К. Христовъ билъ учителъ въ Шуменъ и София, следъ което билъ изпратенъ въ Берлинъ отъ тогавашния министъръ на